

øverste Ledelse følte det egentlige Ansvar paa sig og nærede for stor Frygt for at fordele det paa de underordnede Autoriteter. Det, som foranlediger den uendelige Korrespondance, de utallige Omsvøbsdepartementer og alt, hvad der følger deraf, er det Forhold, at man ikke vil give tilstrækkelig af Ansvaret fra sig til de i en vis Forstand underordnede og i en anden Forstand overordnede Melleminstanser. Det Omraade, hvor man ser de mest slaaende Eksempler paa denne Fejl, er paa Hærledelsens. Der vil man næsten altid iagttage, at hvor Administrationen ængstelig vaager over at ville have alle Afgørelser, der lammes alt Initiativ hos de Melleminstanser, hvilke det gælder om at bibringe Initiativ. Paa den anden Side vil man se, at hvor der er en stærk Centraladministration, som har den Resignation, om jeg saa maa sige, at give de underordnede Melleminstanser tilstrækkelig Lejlighed til Initiativ, tilstrækkelig Selvstændighed, tilstrækkelig selvstændigt Ansvar, der handle de i Overenstemmelse dermed. Dette Krav er ikke det samme som at kræve for stor Selvstændighed eller Selvraadighed hos de underordnede eller Melleminstanserne, tværtimod. Hvad det gælder om i Administrationen — og det er det Punkt, hvor man næsten altid fejler —, er fra de overordnedes Side klart og bestemt at afstikke visse Grænser, indenfor hvilke de underordnede have at bevæge sig, men indenfor disse at give dem ikke alene en meget udstrakt Frihed til Initiativ, men ogsaa til selvstændigt Ansvar. Jeg tror, at den højtærede Landbrugsminister hentydede til noget saadant, og det var for at slaa det yderligere fast, at jeg har ønsket at fremdrage dette. Naar man ser omkring i det praktiske Liv, f. Eks. som i det foreliggende Tilfælde, hvor vi have at gøre med Skovriderne, se vi ogsaa, i hvilken Grad de ere bebyrdede med Bogføring og Skrivi, og i hvilken Grad det gælder om at holde Papirerne i fuldstændig Orden saaledes, at det ikke sjældent bliver aldeles umuligt for dem at føre det fornødne Tilsyn i Mark og Skov. Man faar et tydeligt Indtryk af, hvorledes denne Papiradministration tynger paa og vanskeliggør den praktiske Udførelse af Arbejdet. Man vil saa rimeligvis dertil sige: Hvis man giver Skovriderne for megen Selvstændighed, vil det føre til, at enhver handler paa sin Maade. Dertil vil jeg svare: Lad dem saa ogsaa begaa nogle Fejl, det retter sig nok. Den indbyrdes Konkurrence og Kappelyst vil føre til, at det efterhaan-

den bliver bedre. Man kan ogsaa tænke sig, at den øverste Administration gør en Fejl, og denne bliver mere skæbnesvanger, naar den gør sig gældende helt ned igennem.

Det var dette, jeg gerne vilde gøre opmærksom paa, og jeg kan derfor ikke se, at der er saa stor Forskel paa, om man skrider til en Departementscentral eller en Kollegialcentralledelse. Det er ikke det, det kommer an paa. Maa jeg bruge et lidt drastisk, men betegnende Udtryk og sige, at den centrale Ledelse bør ikke udrustes med saa stort Kontorpersonale, at den er i Stand til at gennemføre et detailleret Posekiggeri, men den bør sammensættes saaledes, at den nødsages til at overlade en vis Selvstændighed til Melleminstanserne.

Landbrugsministeren (*Anders Nielsen*): Jeg har al Grund til at være tilfreds med den Modtagelse, Forslaget har faaet her oppe i det høje Landsting. Der er ikke fra nogen Side udtalt afgørende Betænkelighed ved at gaa med til Forslaget i Hovedtrækkene, saaledes som det foreligger, og der er heller ikke rettet Bebrejdelser mod mig, fordi jeg ikke har sluttet mig til et af Kommissionens to Tal. Man har snarere anerkendt, at saaledes som Stillingen var ved Kommissionsbetænkningens Afgivelse, har jeg ikke kunnet gøre andet end det, jeg har gjort, nemlig at udarbejde et selvstændigt Forslag. Det er ikke sagt af de Herrer Gruppeordførere, men jeg betonedede det ved Forslagets Forelæggelse, at det, jeg bestræbte mig for ved Udarbejdelsen af et selvstændigt Forslag, var saa vidt muligt at forene de modstridende Anskuelse. Skulde der være ytret nogen Beklagelse i Dag overfor den Stilling, jeg har taget, skulde den ligge i de Udtalelser, der fremkom fra det ærede 5te kongevalgte Medlem (Hage), idet han henviste til, at paa det Punkt, hvor Kommissionen var enig, har jeg ikke kunnet være enig med den, men jeg er dog ikke ganske sikker paa, at den Udtalelse skal opfattes som en mild Bebrejdelse til Landbrugsministeren for, at han ikke er gaaet ind paa at stille Skovvæsenet som et særligt Departement direkte under Landbrugsministeriet. Jeg synes, at jeg indtil videre maa holde paa, at de Betragtninger, som ere udtrykte i Motiverne til Forslaget, ere de rigtige, at der ikke er Anledning til for det danske Skovbrugs Vedkommende at gøre en Undtagelse fra Reglerne for Civiladministra-